

ת"פ 34947/06/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד ש ז

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 34947-06-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ז
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת רבקה גלט
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד שמואלי
נגד
הנאשם
ש ז
ע"י ב"כ עו"ד זכות

החלטה

1. עניינה של החלטה זו בטענת הנאשם לפיה יש לבטל את האישום נגדו, מחמת הגנה מן הצדק, נוכח איחור בהגשת כתב האישום באופן החורג מהנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1.202 - משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום (להלן: הנחיית היועץ).

האישום

2. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוגו, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, וכן שתי עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי תיאור העובדות, סמוך לחג השבועות שנת 2012, לאחר ויכוח, איים הנאשם על בת זוגו בכך שנופף אצבעו מול ובצמוד לפניה. כשניסתה להתרחק, סטר על לחיה בחוזקה, וגרם לה חתך מדמם בשפה, סימן כחול מתחת לעינה, וכאבים בלסת. במשך תקופה בסמוך לאירוע איבדה את הכרתה מספר פעמים. במועד שאינו ידוע לתביעה לאחר מספר ימים, ביקשה המתלוננת מן הנאשם להתנצל, אז איים עליה באמרו שלא יתנצל, זה הגיע לה, ובכל פעם שתתנהג כך, תחטוף ממנו מכה.

פירוט טענות הנאשם

3. הנאשם טוען כי בהתאם להנחיית היועץ, ניתן להגיש כתב אישום בעבירה מסוג פשע בתוך 18 חודשים ממועד קליטת התיק בתביעה, ולא לאחר מכן. היות שתיק החקירה דן הגיע לטיפול התביעה המשטרית ביום 20.6.13, הרי מניין 18 החודשים הסתיים ביום 20.12.14. הנאשם מודע לכך שבתחילה תיק החקירה נסגר על ידי התביעה המשטרית, אך לאחר מכן נפתח מחדש בעקבות ערר המתלוננת שטופל בפרקליטות המדינה, וניתנה הנחייה להגיש את כתב האישום.

עמוד 1

לטענתו, הליך הערר אמנם מאפשר לתביעה ארכה נוספת לטיפול, בהתאם להנחיית היועץ, אך זאת לתקופה שלא תעלה על שנה, כך שבסך הכל עומדים לרשותה 30 חודשים (18 חודשים ועוד 12 חודשים). לאור זאת, לטענת הנאשם היה על התביעה לסיים את הטיפול בתיק ולהגיש את כתב האישום, לכל המאוחר בתום 30 חודשים ממועד קליטת התיק בתביעה, היינו: ביום 20.12.15. בפועל, כתב האישום הוגש באיחור ניכר, ביום 16.6.16, בניגוד להנחיית היועץ.

עוד טוען הנאשם כי הערר על סגירת התיק הוגש באיחור רב, בניגוד לדין, ואם לא די בכך, יש לשים לב לעובדה שבאותה עת בה טופל ערר המתלוננת בפרקליטות המדינה, התנהל הליך פלילי נוסף נגד הנאשם, בגין תלונות בת זוגו ובתו, על בסיס חומר חקירה זהה לחומר החקירה בתיק דנן (להלן: ההליך הנוסף). כיוון שמכלול חומר החקירה היה מצוי כל העת בידי הפרקליטות שניהלה את ההליך הנוסף, סבר הנאשם כי התיק נסגר, ולא ידע כלל שהוגש ערר על סגירת תיק החקירה. פתיחת התיק מחדש, גורמת לו עינוי דין.

לדעת הנאשם, האיחור בהגשת כתב האישום מחייב ביטול האישום, כיוון שהנחיות יש לקיים ככתבן וכלשונן. לפיכך, ונוכח חלוף הזמן מאז בוצעו העבירות, הוא סבור כי יש לבטל את האישום מחמת הגנה מן הצדק.

עמדת התביעה

4. ב"כ התביעה הפנה לכך שלאחר סגירת התיק מחוסר ראיות ביום 16.2.14, הוגש ערר המתלוננת על סגירתו בשנת 2015. באותה עת היה התיק מצוי בידי הפרקליטות, כחומר רקע בהליך הנוסף. לאחר מכן, ניתנה ארכה לקבלת החלטה בערר, על פי סעיף 65 לחסד"פ ביום 24.2.16. בעקבות זאת, נפתח התיק מחדש, וניתנה הנחיית פרקליטות המדינה להגשת כתב האישום. תיק החקירה הוחזר לידי התביעה המשטרית בחודש אפריל 2016, וכתב האישום הוגש ביום 16.6.16. לטענת התביעה, אין לכלול את משך הטיפול בערר בתוך פרק הזמן העומד לרשותה על פי הנחיית היועץ, ועל כן לא חרגה מן המועד המותר בהתאם להנחיה. בנוסף, התביעה סבורה כי פרק הזמן שבין מועד סגירת התיק לבין הגשת הערר, הוא "זמן מת" שאין למנות אותו, ועל כן לא קיימת חריגה מפרקי הזמן הנקובים בהנחיה.

דין והכרעה

5. בהתאם להלכה הפסוקה, משהעלה הנאשם טענה להגנה מן הצדק, יש לבחון אותה בשלושה שלבים. בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני יש לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות. בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מביטולו של כתב-האישום (ע"פ 4855/02 מד"י נ' בורוביץ (31.3.05)). להלן אברר את טענות הנאשם, בהתאם לשלבים הללו.

האם חרגה התביעה ממסגרת הזמנים בהתאם להנחיית היועץ?

6. קודם לכל, נעמיד למול עינינו את קורות הטיפול בתיק החקירה, כסדרם, על מנת להבהיר את השתלשלות העניינים:

לפי טענות התביעה שלא נסתרו, תלונת המתלוננת הוגשה ביום 23.8.12, ותיק החקירה התקבל בתביעה המשטרתית ביום 20.6.13. לאחר טיפול, נסגר התיק מחוסר ראיות, ביום 16.2.14.

ביום 19.4.15 הוגש ערר המתלוננת על סגירת התיק ת/1. על פי החותמת שנושא כתב הערר, הוא הוגש במשרד הרישום של משטרת מודיעין. לפי טענות התביעה, שלא נסתרו, באותה עת היה תיק החקירה מצוי אצל פרקליטות המחוז, כחומר רקע להליך הנוסף שנוהל נגד הנאשם. התביעה טענה כי רק באמצעות הפרקליטה המטפלת נודע למתלוננת כי התיק שטופל בתביעה המשטרתית נסגר, ואז הגישה את הערר.

משהוגש הערר, היה צורך להשיב את התיק לידי התביעה המשטרתית לצורך עריכת התייחסותה לערר, ולהעבירו (בצירוף התייחסות) להכרעה בפרקליטות המדינה, בהתאם לחוק ולהנחיות. לטענת התביעה, שלא גובתה במסמכים, אך גם לא נסתרה, בפברואר 2016 הגיע תיק החקירה יחד עם הערר להתייחסותה, וטופל אצל סגן ראש היחידה, עו"ד כהן. לאחר מכן, הועבר התיק כנדרש, לפרקליטות המדינה.

ביום 24.2.16 ניתנה החלטת עו"ד זוסמן ממחלקת העררים בפרקליטות המדינה ת/2, לפיה הוארך המועד עד לאותו יום, זאת בנימוק שהתיק הגיע למחלקת העררים לאחר שכבר חלף המועד הקבוע בחוק, ומדובר בתיק הדורש בדיקה יסודית ומעמיקה, לרבות בחינת חומרי החקירה וקבלת עמדת הגוף הסוגר.

למחרת, ביום 25.2.16 נשלח מכתב אל הנאשם מאת עו"ד זוסמן ת/3, בו הודיעה לו כי הוגש ערר על סגירת התיק, וקיימת אפשרות שיוגש נגדו כתב אישום.

ביום 21.4.16 שלחה עו"ד זוסמן מכתב אל המתלוננת ת/4, בו הודיעה כי בחנה את פנייתה, את חומר החקירה ואת המלצת המשטרה, והחליטה לקבל את הערר ולהורות על הגשת כתב אישום נגד הנאשם בגין עבירת התקיפה שהתרחשה בדירת המגורים. נכתב כי התיק הוחזר למשטרת ישראל לצורך הגשת כתב האישום בעבירה האמורה. באותו מועד שלחה עו"ד זוסמן מכתב נוסף ת/5, אל עו"ד כהן מהתביעה המשטרתית, בו נכתב כי לאחר קיום הוראת סעיף 65ב' לחסד"פ, החליטה לקבל את הערר ולהורות על הגשת כתב אישום נגד הנאשם, בגין עבירת התקיפה. צוין במכתב כי ביום 25.2.16 נשלחה אל הנאשם הודעה בהתאם לסעיף 65 לחסד"פ, אך המכתב לא נדרש.

לאחר החלטת מחלקת העררים, הושב התיק לידי התביעה המשטרתית, וביום 16.6.16 הוגש כתב האישום.

כאמור, הנאשם טוען כי כתב האישום הוגש באיחור ניכר של 6 חודשים.

6. אין מחלוקת על כך שבהתאם לסעיף 3א(ג) להנחיית היועץ, יש לפעול לסיום הטיפול בתיקים של עבירות מסוג פשע,

שעונשן עד 10 שנות מאסר, בתוך 18 חודשים מיום קליטת התיק בתביעה.

חישוב פשוט מעלה כי מאז קבלת תיק החקירה בתביעה (20.6.13) ועד הגשת כתב האישום (16.6.16), חלפו 35 חודשים, ועוד 26 ימים. ואולם, יש לקחת בחשבון כי חלק מן התקופה שימש לצורך הטיפול בערר על סגירת התיק. בהתאם לסעיף 3(ב)(3) להנחיה, התקופה שממועד הגשת הערר ועד לקבלת ההחלטה בערר אינה באה במניין הזמנים, אך לא תעלה על שנה אחת. בענייננו משך הטיפול בערר עלה על שנה (מיום 19.4.15 עד יום 21.4.16), אך האיחור היה של יומיים בלבד.

8. הנאשם טען כי פרק הזמן הכולל המרבי לטיפול בתיק החקירה הוא סכום התקופות של 18 חודשים בצירוף 12 חודשי הטיפול בערר (היינו: 30 חודשים ממועד קליטת התיק בתביעה), אך לדעתי חישוב זה מוטעה, כיוון שאינו לוקח בחשבון את פרק הזמן שממועד סגירת התיק, ועד להגשת הערר. היות שהאפשרות להגשת הערר מתגבשת רק לאחר שנמסרה למתלונן הודעה על סגירת התיק, נוצר בהכרח "זמן מת" בין מועד סגירת התיק למועד הגשת הערר. לפי הוראת סעיף 65 לחסד"פ, יש להגיש את הערר "תוך 30 ימים לאחר שנמסרה למתלונן הודעה לפי סעיף 63" (וראו גם: נוהל האגף לחקירות ולמודיעין 03.300.272- הטיפול בעררים על החלטות המשטרה שלא לחקור או שלא להעמיד לדין (ספטמבר 2014), לכן לכאורה תקופת ה"זמן המת" מוגבלת ל- 30 ימים ממועד קבלת ההודעה על סגירת תיק החקירה. עם זאת, סעיף 65 מאפשר הארכת המועד.

9. בענייננו, הערר על סגירת התיק הוגש באיחור רב. בעוד שלפי הוראת סעיף 65 היה על המתלוננת להגיש את הערר לכל המאוחר ביום 16.3.14, הרי בפועל הוגש הערר ביום 19.4.15. ההסבר שניתן לאיחור הוא שהמתלוננת כלל לא ידעה על סגירת התיק, וכשנודע לה הדבר, הגישה את הערר (ביום 19.4.15).

עיכוב משמעותי נוסף אירע בטיפול בערר מרגע הגשתו בתחנת משטרת מודיעין ועד העברתו להתייחסות התביעה המשטרתית, בחלוף כ-10 חודשים. עולה כי התביעה מיהרה להתייחס לערר ולהעבירו אל מחלקת העררים, אך בשל העיכוב שחל קודם לכן, הגיע הערר לשם רק בחודש פברואר 2016. מטעם התביעה לא ניתן הסבר לעיכוב הניכר, אשר כתוצאה ממנו הגיע הערר אל מחלקת העררים, בחלוף כ-32 חודשים ממועד קליטת התיק בתביעה.

10. עם הגעת הערר למחלקת העררים, ניתנה הארכת מועד מכוח סעיף 65 לחסד"פ, על ידי עו"ד זוסמן. בהקשר זה יש לציין כי נראה שנפלה טעות קולמוס בהודעתה ת/2 (מיום 24.2.16) בה נכתב כי "הארכת המועד לקבלת החלטה בערר", היא עד ליום 24.2.16, כך שיוצא מלשון הכתוב כאילו ההחלטה בערר היתה צריכה להינתן בו ביום. היות שלפי תוכן ההודעה, עולה בבירור כי נחוץ היה פרק זמן נוסף לצורך בחינת התיק לעמקו, נראה שכוונת עו"ד זוסמן היתה להאריך את המועד לצורך קבלת הערר (לטיפול) עד למועד בו הגיע התיק לידיה, כך שמאותו מועד ואילך עמד לרשותה, לצורך קבלת החלטה בערר, פרק זמן נוסף של 6 חודשים, בהתאם להוראות סעיף 65א' לחסד"פ, והנחיית פרקליט המדינה 1.11- לוחות זמנים לטיפול בערר על החלטה לסגירת תיק (9.5.16).

11. ראוי להדגיש כי על פי הדין, הסמכות להורות על הארכת המועד לקבלת הערר אינה מוגבלת בזמן, ויש בה כדי

לרפא כל איחור בהגשת הערר. במקרה דנן, מצאה עו"ד זוסמן לנכון להאריך את המועד, בשים לב לטיב החשדות ומורכבות החומר, והנאשם לא טען נגד שיקול דעתה לגופו של עניין. לפיכך נראה כי עו"ד זוסמן לא חרגה מסמכותה בהארכת המועד, ואף עמדה בחובתה לקבל החלטה בערר בתוך 6 חודשים ממועד קבלת הערר לטיפול.

לצד זה, עולה השאלה, האם היה בהארכת המועד כדי לעצור את מרוץ התמשכות הטיפול בתיק החקירה בהתאם להנחיית היועץ. עיון מעמיק בהנחיית היועץ מעלה כי אין בה התייחסות מפורשת לשאלה זו, והיא אינה קובעת מה דינו של פרק ה"זמן המת" שממועד סגירת תיק החקירה ועד להגשת הערר. הדעת נותנת כי עצם קיומה של האפשרות להארכת מועד ללא מגבלת זמן, לפי סעיף 65, היא בעלת השפעה ישירה על "משך הטיפול בתיק", כך שלכאורה, במקרים בהם הוארך המועד, נדרשת "מתיחה" של התקופה המרבית בהתאם, לכן נדמה שהיה מקום להתייחס לעניין זה בהנחיית היועץ.

לדעתי, בהעדר התייחסות בהנחיית היועץ לפרק ה"זמן המת", לא ניתן לקבוע באופן החלטי כי התביעה חרגה מפרקי הזמן המרביים המנויים בה.

כמובן, אין באמירה זו כדי למעט מן הליקויי שבעיכוב העברת הערר להתייחסות התביעה, אשר הובילה לעיכוב של כ-10 חודשים בטיפול בערר, שלא לצורך. לבחינת משמעותו של עיכוב זה אגש כעת.

עוצמתו של הפגם

12. על פי ההלכה הפסוקה, לצורך קבלת טענה להגנה מן הצדק, אין די בעצם קיומו של פגם בהליך, אלא על הנאשם להוכיח במאזן הסתברויות, כי המשך ניהול ההליך נגדו, חרף הפגם, יביא לפגיעה בתחושת הצדק. לפיכך, יש לברר במה נפגעה הגנת הנאשם כתוצאה מן העיכוב בטיפול בתיק.

13. כפי שהראיתי, הנאשם לא הוכיח כי התביעה חרגה מסד הזמנים הקבוע בהנחיית היועץ, בשים לב לפרק ה"זמן המת" שחלף ממועד סגירת התיק ועד להגשת הערר, ולאור הארכת המועד שניתנה. עם זאת, חל עיכוב בלתי מוצדק בהעברת הערר להתייחסות התביעה, מה שהוביל לעיכוב בהעברת הערר למחלקת העררים, וכתוצאה מכך, לעיכוב בהגשת כתב האישום. לדעתי, העיכוב המדובר, שהתמשך על פני כ- 5.5 חודשים, אמנם אינו מוצדק, אך אינו כזה המבסס טענת הגנה מן הצדק.

14. עיון בהנחיית היועץ ובהנחיה 1.11 מעלה כי כוונת ההנחיות היא להנהיג אצל גורמי התביעה התנהלות קפדנית בעניין משך הטיפול, ועמידה בסד הזמנים, על מנת לייעל את ההליכים ולמנוע עינוי דין. עם זאת, ההנחיות אינן מתעלמות מקיומם של מקרים היוצאים מן הכלל, בהם נדרש משך טיפול ארוך יותר, כעולה מלשון סעיף 1(ח) להנחיית היועץ: "פרקי הזמן הקבועים בהנחיה הם כאלה שאמורים, ככלל, להספיק לצורך גיבוש החלטת התובע בעניין והגשת כתב אישום בתיק ממוצע". ואמנם, לצד קביעת סד זמנים הוכר הצורך להותיר מקום לגמישות, מקום בו הטיפול בתיק החקירה או בערר, מעלה מורכבות מיוחדת. כך, נקבעה סמכות להארכת מועדים נוספת, בסעיפים 4(ב) ו- 4(ג)

להנחיית היועץ, ובנוסף נקבעה סמכות להארכת מועדים נוספת לטיפול בעררים, בסעיפים 13 ו-16 להנחיה 1.11. לדעתי, מרחב הגמישות שניתן, תומך בפרשנות לפיה מטרת ההנחיות היא להכווין את ההתנהלות, אך לא היתה כוונה לקבוע מסמרות באופן נוקשה, ואין בחריגה ממסגרת הזמנים, כשלעצמה, כדי לבסס טענות נגד האישום.

לא זו אף זו, סעיף 1(ז) להנחיית היועץ קובע כי גם אם אירעה חריגה ממסגרת הזמנים ללא הצדקה, אין בכך כדי להוות פגם המבסס טענות נגד האישום: "אין בהנחיה זו כדי לשנות את המצב המשפטי הנובע מהוראות ההתיישנות הקבועות בחסד"פ, או בתקפו של כתב אישום שהוגש שלא במועדים האמורים בהנחיה זו. מטרת ההנחיה לקבוע, כעקרון מנחה, חובה לעשות כל מאמץ על מנת להשלים את הליכי החקירה עד לגיבוש כתב האישום בפרק הזמן הקצר ביותר האפשרי". לדעתי, יש בהוראה זו כדי לשמוט את הבסיס מתחת לטענות הנאשם.

15. גם לגופו של עניין, השתלשלות העניינים כפי שפורטה לעיל, מלמדת כי כל שליבי הטיפול בתיק על ידי התביעה, התנהלו בקצב סביר ואף ביעילות ניכרת: ההחלטה הראשונה בדבר סגירת התיק התקבלה בתוך פחות מ-8 חודשים מיום קליטתו בתביעה; משהגיע הערר לתביעה, טופל במהירות והועבר אל מחלקת העררים, בתוך כשבועיים בלבד; במחלקת העררים טופל הערר וניתנה החלטה בו, בתוך כחודשיים; לאחר שהושב התיק לתביעה, הוגש כתב האישום בתוך פחות מחודשיים.

בעצם, ניתן לסכם ולומר כי הליקוי בטיפול בתיק אירע בשתי נקודות זמן. הנקודה הראשונה, היא האיחור בהגשת הערר על ידי המתלוננת, אשר לא היה בשליטת התביעה. הנקודה השנייה היא העיכוב שחל בהעברת הערר להתייחסות התביעה, זאת בניגוד להוראת סעיף 2א.1) לנוהל האגף לחקירות ולמודיעין 03.300.272 (הנ"ל), המחייבת העברת הערר "ללא דיחוי" להתייחסות התביעה. גם ליקוי זה לא היה בשליטת התביעה, אלא נגרם בשל התנהלותה של יחידת משטרה אחרת. לדעתי, יש בעובדות אלה כדי ללמד כי התביעה הקפידה על מסגרת הזמנים הקבועה בהנחיות, ככל שהיה העניין בשליטתה. בנסיבות אלה, אני סבורה כי ניטל מעט מעוקצה של טענת הנאשם, הנושאת אופי "מחנך" כלפי התביעה.

16. הנאשם טען בלהט רב, כי התנהלות התביעה היתה פגומה בכך שבמהלך ניהול ההליך הנוסף נגדו, הוחזק בידה תיק החקירה, ולמרות זאת, לא אוחדו הדיונים, אלא הוגש כתב אישום נפרד בעקבות הערר. טענה זו אין בידי לקבל, שכן מושכלות יסוד הן כי לתביעה ניתן שיקול דעת רחב להחליט את מי להעמיד לדין ובגין אלו מעשים והיא סוברנית לבחור את אופן ניהול ההליך מבלי שבית המשפט יתערב בשיקול דעתה (ע"פ 8805/14 כהן נ' מד"י (7.1.16)). למיטב ידיעתי השיפוטית, לא פעם מתנהלים הליכים פליימיים נפרדים נגד אותו הנאשם, בערכאות שונות או בבתי משפט שונים, גם אם האישומים הם בעלי זיקה לאותו המתלונן, ובכך אין פסול, שכן כל אישום עומד לעצמו. עלי להודות, יגעתי ולא מצאתי איזה עוול נגרם לנאשם כתוצאה מכך שתיק החקירה טופל בנפרד מן ההליך הנוסף שנוהל נגדו, שהרי הנאשם אינו חולק על כך שכל אחד מן התיקים עוסק באירוע אחר.

17. הנאשם טען כי נגרם לו נזק כתוצאה מן האיחור בהגשת כתב האישום, כיוון שנפגם זיכרונו של העדים בחלוף הזמן, ואילו היה יודע על האישום, היה יכול למצוא עדים לגבי חוסר מהימנותה של המתלוננת. טענה זו נטענה בעלמא, מבלי שניתן היה להבין לאילו עדים הכוונה, וכיצד הובילה חריגה קצרת מועד של 5.5 חודשים ממסגרת הזמנים הקבועה

בהנחיית היועץ (לשיטת הנאשם), לפגימה כה משמעותית בזיכרונם של העדים, עד כדי הצורך להורות על ביטול האישום. מעבר לכך, הטענה בעייתית, נוכח העובדה שנשלחה אל הנאשם הודעה כדין אודות הגשת הערר, עוד בפברואר 2016, אך המכתב חזר בציון "לא נדרש".

18. אינני מתעלמת מכך שהתמשכות ההליך יש בה כדי לגרום עינוי דין לנאשם. ואולם, מעבר לכל שנאמר עד כה, יש לזכור כי לצורך הכרעה בטענת הגנה מן הצדק, על בית המשפט לשקול את עוצמת הפגם שנמצא, למול האינטרס הציבורי בניהול ההליך הפלילי. במקרה דנן, מול טענות הנאשם לעינוי הדין, ניצב אישום המייחס לו עבירות אלימות כלפי בת זוגו, אשר הותירו חבלות של ממש בגופה. בנסיבות אלה, הפגם שנוצר בעטיו של חלופ הזמן, אינו מצדיק מתן פטור גורף מאחריות פלילית על דרך של ביטול כתב האישום (ע"פ 2375/12 מזרחי נ' מד"י (6.8.13); ע"פ 70770/00 מד"י נ' ארויה (20.3.01)). למעלה מזה, אני סבורה כי ניהול ההליך חרף העיכוב בהגשת כתב האישום, אינו מהווה פגיעה חריפה בתחושת הצדק, בהתאם להלכת בורוביץ.

19. כאן המקום להפנות לכך, שבחיפוש במאגרי הפסיקה אמנם מצאתי כמה מקרים, בהם אירע שיהוי ארוך שנים ביותר בהגשת כתב האישום, אשר בגינו נתקבלה טענה להגנה מן הצדק (ת.פ. 21021-10-12 מד"י נ' מחאמיד (21.4.15); ת.פ. 56034-10-15 מד"י נ' ש.א.מ מרכז הגז (3.5.17) לעומת זאת, במרביתם המוחלטת של המקרים נדחתה טענת הנאשם להגנה מן הצדק בנסיבות של חריגה ממסגרת הזמנים לפי הנחיית היועץ, זאת גם כשדובר בעיכוב ממושך יותר מזה שלפנינו. בתי המשפט הפנו בהחלטות רבות גם לכך שטרם חלפה תקופת התיישנות העבירה, ובכך מצאו שיקול התומך בדחיית הטענות (למשל: ע"פ 17137-09-16 שרון שי נ' מד"י (14.2.17); ת.פ. 38739-12-12 מד"י נ' פוגל (1.4.14); ת.פ. 63056-09-14 מד"י נ' פיתוסי (15.2.16); ת.פ. 62872-01-14 מד"י נ' אברג'יל (21.1.16); ת.פ. 1993-01-13 מד"י נ' אלוק (12.3.14); ת.פ. 23404-04-16 מד"י נ' אלסייד (17.9.17); ת.פ. 48146-10-11 מד"י נ' טמיר (29.1.12)). לדעתי, ניתן ללמוד מן הדוגמאות בהבאתי לעניינינו, מדין קל וחומר.

20. כיוון שקבעתי כי הפגם שאירע בעניינינו אינו מעורר פגיעה בתחושת הצדק, יש לדחות את טענות הנאשם, ואין צורך לעבור לבחינת השלב השלישי בהתאם להלכת בורוביץ.

במאמר מוסגר ובאופן תיאורטי אציין כי טענות הנאשם יכולות אולי לסייע לו, אך זאת בשלבים אחרים של ההליך, אשר כרגע אין כל אפשרות לדעת אם בכלל נגיע עדיהם.

סיכום

20. אינני מקבלת את טענת הנאשם לפיהן חרגה התביעה מהוראות הנחיית היועץ, ומעבר לכך לא הוכח כי נגרמה לנאשם פגיעה, במידה שיש בה כדי לבסס טענת הגנה מן הצדק.

לפיכך, אני דוחה את הטענה להגנה מן הצדק.

בדין הקרוב ימסור הנאשם תשובתו לאישום.

המזכירות תשלח את ההחלטה אל ב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ח, 10 ינואר 2018, בהעדר
הצדדים.